

כל גגות פרק תשיעי עירובין

٤٢.

עין משפט
נר מצוה

ד א מ"י פ"ג מהלכות
פירושין הלכה יח וזהל'
יט כן סתם פשין דרבנן א'
עור ש"ע א"ח ס"י שעב
ספ"ף א' וס"י שפח ספ"י
(א):

גליון הש"ס

גמ' אמרו לו אין שעת
הסכנה דאיה. פי' מג"ל
פי' שזי ס"ק ס:

רבינו חננאל

[illegible]

אמר רב ה'להב בר"ש והוא שלא עירבו. אין נפרש דר"ש אין מחלל בין עירוב ולא עירבו ורב בלא עירוב סבר ליה כיוותיה דא"כ בסמוך דפרץ רב חסדא לשמואל ור' יוחנן ואמר ב' גללים בצמר אחת או אסור וזה משתך לרב נמי תיקשי אליבא דר"ש ורב עשר וזה דפרז לרב בלא א"כ

לדברי חכמים גנין
ורפיות רשות אחת
כולן רשות אחת הן
כוותיה דרב יהודה
גנות העיר רשות
ת להוריד מן הגנין
יכלים ששבתו בחצר
בגנין מותר למלטין
גן גבוה ו או נמוך
ל אחד ואחד רשות
אם אלא בד' תניא
זכור רבי כשהיינו
בתקוע היינו מעלין

אמרת בשלא עירבו היין משמעת
מלי דבתיא בחצר הא דרבי מודה
דר"ש אפילו עירבו קאמר ולכן
נראה דרב סביר דר"ש גופיה לא אמר
אלא כשלא עירבו והשתא (6) סברה
שמואל איפסא מדריב דשמואל לא
גור הכא ולאמר גנין עירבו לא
עירבו וביי שלם תלירות גור דקבר
כרנן דלחמי ששקן אסורות לשיטת
ר"ת דמי שחילצו (לשילח: ד) (רשות)
וכי הכא גור והשת לא גור דסיקת הכא
כר"ש ועוד דמשיי הכא שמואל דר"ש
לשעמייה ללא גור משמע דקבר
כוותיה כהיא דר' תלירות ולשיטת
ר"ת סביר כרנן:

ומגן לחצר ומחצר
ומקורפה לקרפה אחר
המעין שהיין רוחצין
עשה בשעת הסכנה
צד לגג ומגן לחצר
אמרו לו אין שעת
ימר אחד גגן וכו':
והוא שלא עירבו
דילמא אתי לאפוקי
וואל אמר אבן עירבו
ר' יוחנן מי לחשך
ר' בון מתקין לה רב
יחנן יאמרו שני כלים
אסור ר"ש לטעמיה
שמעון למה הדבר
הפתוחות זו לזו
שתי החצונות עם
מהן והן מותרות עמה
עם זו ולא גזר דילמא
חצר להא חצר ה"ג
לאפוקי מאני דבתים
ש"ס אומר אחד גגות
יפות רשות אחת הן
וואל כללים ששבתו
למלא יחירונו היינו

ים בחצר אלא אי אמרת בשלא עירבו היכי משכחת
הוא מותיב לה והוא מפרק לה בכומתא וסודרא
ח"ש

וְשִׁיעָה לִּיה לְקֶמֶן [שם] דְּקָמִי גַּג וְחֹזֵר וְאֶכְסְדָרָה וּמִרְפֶּסֶת כּוֹנֵן רְשׁוֹת
קֶרֶפֶס וּמִבֵּי מוֹקִימִין לֵה כִרְכָּנָן דְּהִי ר'שׁ אֶפְלִיז קֶרֶפֶס נְמִי מִשְׁמַרְי
נִמְנָח לְגִבּוֹה: **לְדַרְבֵּי ר'שׁ כּוֹנֵן רְשׁוֹת אֲחָם.** דְּלֹא מִימָה הֵאֵי דְּאִר
וְאֲחֵפִי נִפְשֵׁי מִשִּׁי לֵה גִנִּין לְעִלְמָן וְחִזִּירוֹת לְעִלְמָן וְקִרְפִּיפוֹת לְעִלְמָן
וְיִשְׁמִיעַ לִיה לִרְבִּי יוֹדֵה וּבְרִיחָהּ מִיִּיעָה אֵלֶּי דְּתַמְחִי כּוֹתֵמֵי לְקֶמֶן
דְּרֶפֶס: **סֵיף כּוֹוִסֵּי יוֹדֵה.** דְּלֹמֵר לְעִיל (פס). בְּגִינִין הֵאֵי לְרִכְנָן דְּלִין
אֶפְלִיז מִכִּרְמֹת: **רְשׁוֹת אֲחָם.** וּמִטְעִלְמִין מִזֵּה לֵזֵה: **אֲחָסוֹר לְעִלְמָן**
וְלֵזֵה שְׁלֵל עִירְבֵה וְהִ"ה לְשֹׂאֵר חִזִּירוֹת: רְשׁוֹת לְעִלְמָן. וְחִין מִטְעִלְמִין
וְסִיפֵי דְרֶב יוֹדֵה. אֲלִיבָה דְּהִרְשִׁי: **עָמָן.** לְמֶךְ כּוֹ: **מְלֻנְטִיפִי.** הִתְחַפֵּס
וְהוּא **שְׁלֵל עִירְבֵה.** חֲלִיבֵי הַחִירוֹת לֵב אֲחָת לְעִלְמָה שְׁחֵלָה לֹא שְׁמִיחָ
נִמְנָח לְחִתְרָהּ אֲחִי לְאֶפְלִיז מְמִי לֵב הֵי: **דְּהִלָּה דְּהִלָּה עִירְבֵה.** כּוֹ
כִּי הֵחֵל דְּכִין דְּשִׁמְחִי מֵאֵלֵי דְּכִתִּים בְּחֹזֵר גּוֹרִינִן דִּילְמָה אֲחִי
לְעִלְמִין שְׁחֵמָה בְּחֹזֵר הֵי: **מִי לְחֶסֶךְ לֹא גְרִיפִין:** יִיטֵנוּ דְּרַשְׁשִׁמָּה לֵה
וְיִכְנוּסָמָה וְסוֹדְרָה. שְׁחֵמָה בְּחֹזֵר הֵי: וְהוּאִילָן דְּחֹזֵר דְּרַשְׁשִׁמָּה:
אֲחֵי

[illegible]

קריפות רשות לעצמ
והצירות רשות אחת
הן לדברי רבי שמעון
תניא כוותיה דרב תני
תניא כוותיה דרב כ
אחת הן ואסור להעמי
לחצר ומן החצר לגגין
מותר למשלל בחצר
בגגין ובכלל שלא ידבר
י' דברי ר"מ וחב"א
לעצמו ואין מטלטלין
כוותיה דרב יהודה
לומדים תורה אצל ר'
שמן ואלונת מנג ל'
לחצר ומחצר לקרפף
עד שהיינו מגיעין אצל
בו אמר רבי יהודה ה'
והיינו מעלין ס"ת מ'
ומחצר לקרפף לקרות
הסכנה ראה: ר"ש
אמר רב הלכה כר'
אבל עירבו לא גזרינ'
מאני דבתיס לחצר ויש
בין שלא עירבו וכן אש
בין עירבו ובין שלא
חסדא לשמואל ולרבי
בבאז אחת זה מותר ו
דלא גזר דתנא א"ר
דומה לשלש חצירות
ופתוחות לרה"ר ועירבו
האמצעית היא מותרת
וב' החיצונות אסורין ז'
אתי לאפוקי מאני דה'
לא גזרינ' דילמא אתי
לחצר מתיב רב ששה
אחד חצירות ואחד ק'
לכלים ששבתו בתוכן
בתוך הבית אי אבות
דמשתבת לה מאני ד'
לה מאני דבתיס בבאז

בזמן שרש אחת מכלל דרשני לאו חדא רשות משוי נהו לכולהו ובריתא אחתהן כי וחצר ומרפסת כב' חצירות דמו ומדקדקי דידה אלא מנה כההדי חצר וכו' ר"מ גב וחצר להו מי משתרי דהא חצר חצר במתא' משמעון אחד גנות ואחד חצירות ואחד קרפיתס כל חדא וחצר שרשאר' דהא סברא לר"מ אית ליה אבל ר"ש כולהו חדא רשות משוי להו. היטו מעלין שכן ואנטיטין מנה גב ומגב נלחר ומתחד נלחר ומתחד לא נלחר במחיצתאטלין זו אלא חד' דאסרי ואלא חאמינן גוד אסרי דאסרי במחיצתאטלין. ר"מ לעטמיה דגור משום חל: מותר לעטלן בחצר. מנה: מנה ליה אסילו בחור ד': ואין מעטלן בו. אסילו בגג עממו: מנה: מנה: מנה גב ומגב נלחר ומתחד לקרפס ומתקפס לקרפס כולהו גרסינן חל: דבמסכת בחור וליכא למימר א' שרית הלאו כלס ששכחו צו חל לעמא ואלא וכו' עירבו ב' החצירות יחד אסרו לעטלן מו לו חל ואסוקין מאי דבמס' שפחז וו נלחר וו ור"ש מודה כהו דקמי אבל ל' מחני דבמס' בחור.

מסורת הש"ס

(א) שבת קדש: (מנחות עב.)
(ב) לפיל עד, (ג) לפיל מה:
(ד) [לפיל סט. ושינ],
(ה) [לפיל סט.], (ו) [לפיל
בב.], (ז) [לפיל כד. (ח) עי'
דשיי לפיל סד.], (ט) [לפיל
כז יהודה אחר שמיאל].

הגהות הב"ח

(א) חס' ד"ה חמר וכו'
והשאלה ניהא סברת
שמואל: (ב) ד"ה ושמואל
חס' חס' ר"י דהתם לקטע.
ג"כ פ"ל דף ט' נד"ה לא
יעמוד:

מוסף רש"י

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones